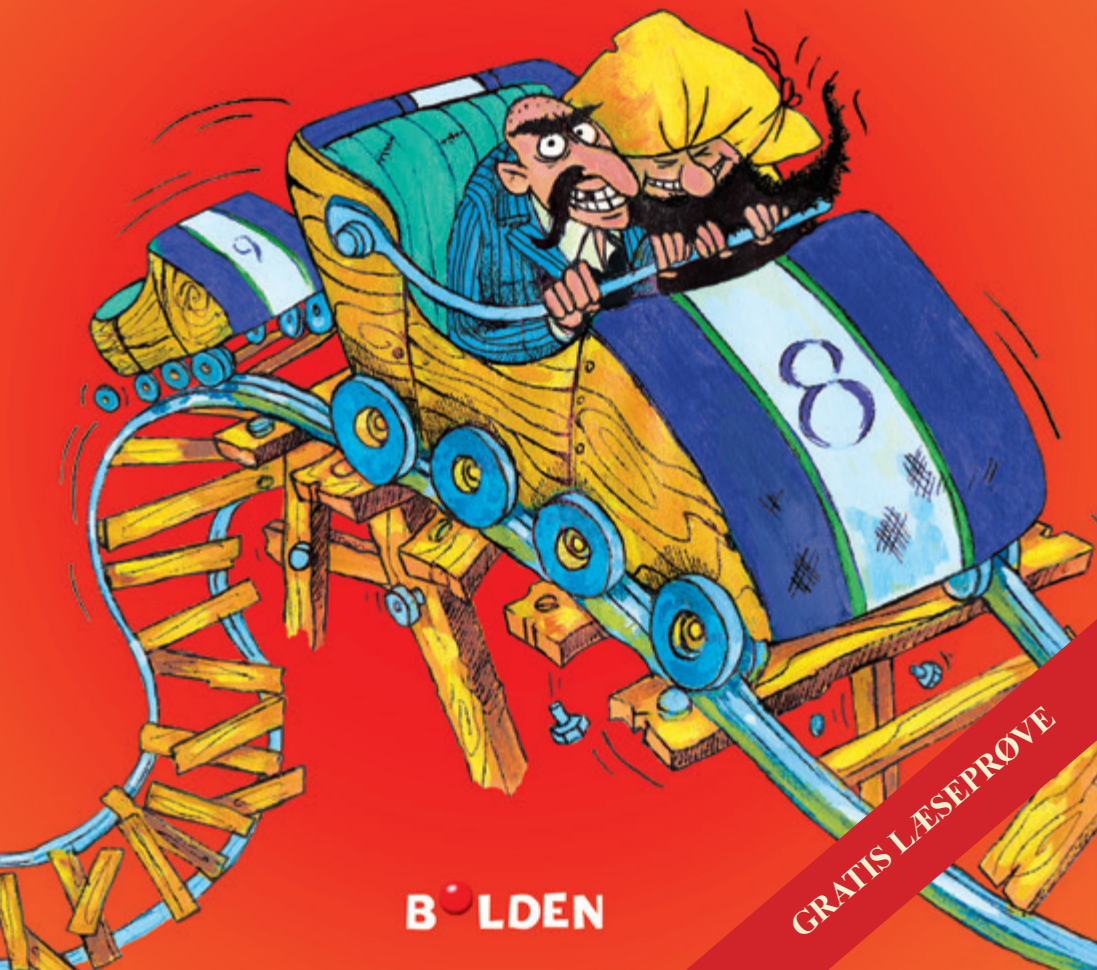

STEVE WEBB

FUNKLE VON FÆL

og Dommedagstunnelen

BOLDEN

GRATIS LÆSEPRØVE

Velkommen til Bitterbugten! Og til en
dommedags-sommer fuld af **guld** og **gys!**

Da den modbydelige
Funkle von Fæl
arver en rutsjebane ved navn
DOMMEDAGSTUNNELEN,
tror han, at alle hans griske drømme
er gået i opfyldelse.

Han opdager snart, at banen er lige til
lossepladsen, men med hjælp fra sin bedste ven,
Peter Pølsefjæs, får Funkle en ny, gakket – og
guldrandet – idé ... Kan drengen
Freddie Johansen mon
nå at stoppe ham, før
planen sættes på
skinner?

I samme serie:

BOLDEN

9 788771 069983

Eddikes bitre bønne

Freddie Johansen var bange for højder, så han holdt sine øjne lukkede. Vera Winkler puffede blidt til ham med albuen, da de nåede det højeste punkt på pariserhjulet **Det rimelig store hjul**. Det rimelig store hjul havde fået sit passende navn, da det kun var marginalt højere end naboforlystelsen, **Skelettårnet**, og Vera mente, at det ville være et godt sted for Freddie at se sin frygt i øjnene.

Hjulet stoppede brat med en **skrattende** lyd, der fik sæderne til at vugge blidt og Freddie til at fæstne

grebet om sikkerhedsbøjlen.

”Det er en fjollet ting at være bange for, når du tænker over det,” sagde Vera. ”Det er jo ikke, fordi højder kan hive dig op i anklerne og spise dig til frokost.”

”Eller råbe **'UHUUUUUU'** midt om natten,” tilføjede spøgelset Tommy fra sit sæde bag dem.

”Heller ikke det,” sagde Vera.

”Okay, okay. Jeg forstår, hvad I mener.”

Freddie åbnede øjnene, så ned på sine **kridhvide**, knugede hænder og forsøgte at løsne grebet en smule.

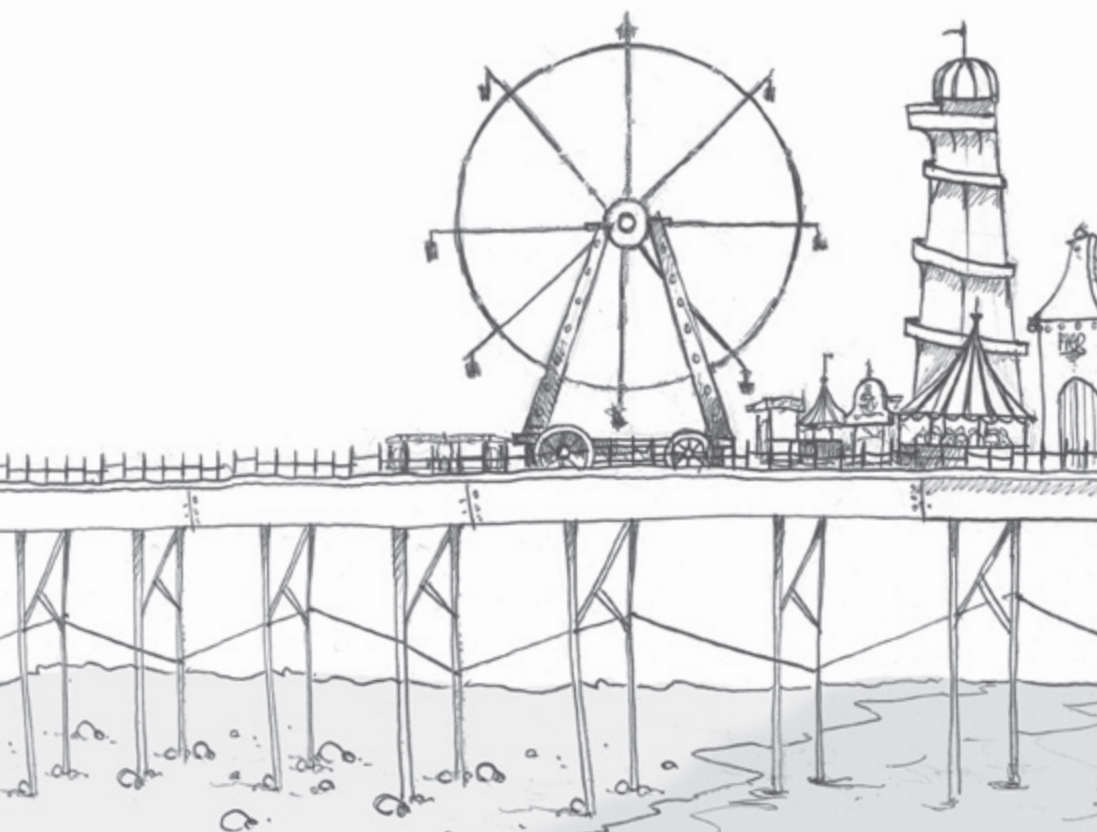

”Den eneste trøst ved at være død er, at du ikke kan dø,” fortsatte Tommy med en alvor, han betragtede som visdom fra det hinsides. ”Det, og så at få lov til at arbejde i et **SPØGELSESTOG.**”

Vera vendte sig om mod ham. Tommy var iført sit arbejdstøj: et hvidt lagen med to **udklippede huller** til øjnene. ”Tommy, min ven, nu siger jeg det endnu en gang: Du behøver ikke at *være* et **SPØGELSE** for at *arbejde* i et spøgelsestog,” forklarede Vera.

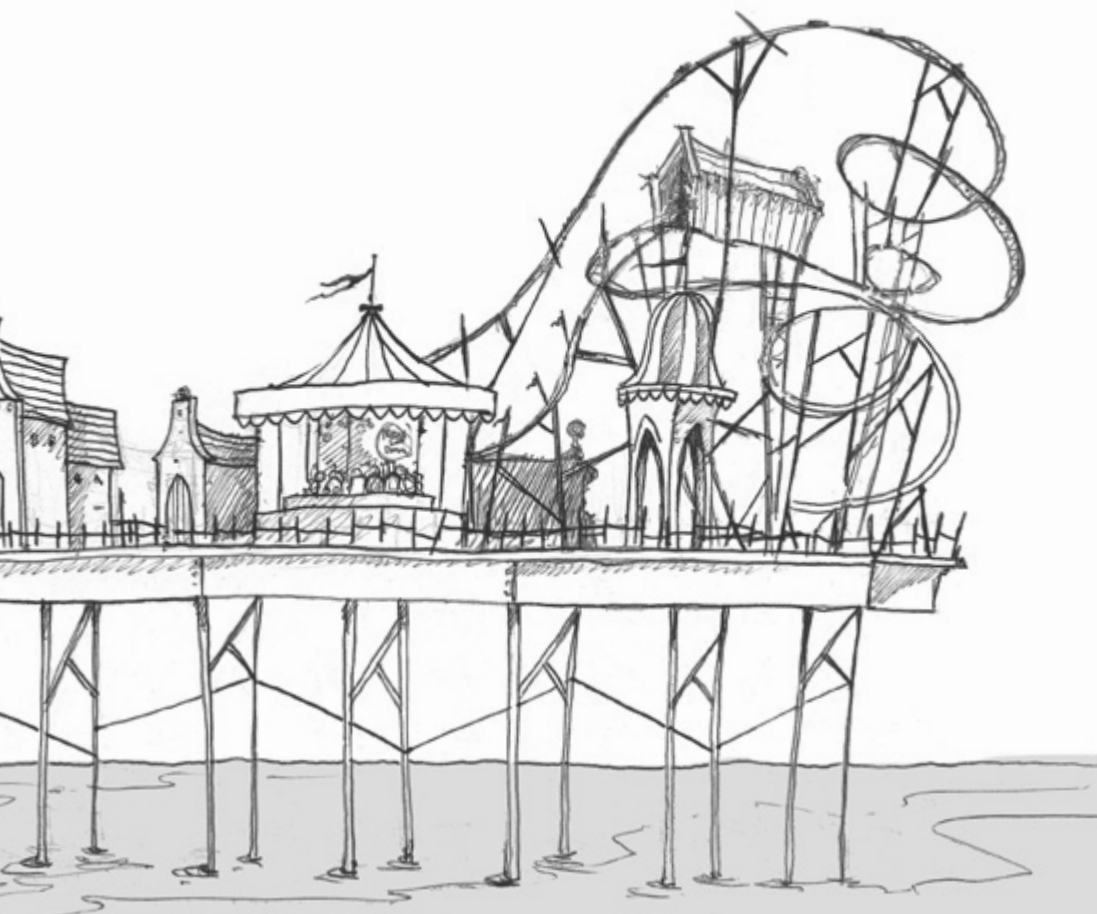
Spøgelset Tommy var overbevist om, at han var helt og aldeles død. Og selv om han kun var 18 år, og på alle måder sund og rask, så mente han altså, at han var **ET SPØGELSE**. Et spøgelse, som ingen kunne se – ud over Vera Winkler, selvfølgelig. Tommy gik ud fra, at det var, fordi hun var så **gammel**, at hun selv var tæt på **at stille træskoene**. Selv om det ikke forklarede, hvorfor Freddie også kunne se ham. Men

Tommy besluttede, at det måtte være, fordi Freddie havde **overnaturlige evner**, som gjorde ham i stand til at se de døde. Evner, som Freddie måtte have tilfælles med mange af borgerne i **Bitterbugten**, nu han tænkte over det, for det lod til, at **stort set alle** i byen kunne se ham.

”Nå, men det, jeg mener, er bare, at hvis du var død, så ville du ikke være **bange** for højder,” konkluderede Tommy.

”Du hjælper ikke,” svarede Freddie og stirrede frem for sig mod enden af molen, hvor tivoliets sidste forlystelse tårnede sig op: den ældgamle rutsjebane **DOMMEDAGSTUNNELEN**.

Vera fulgte Freddie's blik med øjnene. "Det var mere sagen, min ven," sagde hun. "Hvis du prøver en tur med **DOMMEDAGSTUNNELEN**, vil du komme frygten til livs for altid."

"Udelukket," afbrød Tommys meget lidt spøgelsesagtige stemme hende. "Den er lige **SÅ DØD, SOM JEG ER**. Den gamle rutsjebane har ikke rutsjet nogen steder i årevis."

"Jeg har hørt, at ejeren også er død. Det er da mærkeligt, du ikke er stødt på hende her i spøgelsestog, synes du ik'?" spurgte Vera drillende. "Hun havde planer om at genåbne rutsjebanen, men hun nåede ikke længere end til at give den et nyt navn."

"Nå, men den står lige ved siden af mit spøgelsestog, og den har været lukket i al den tid, jeg har været **DØD**," tilføjede Tommy.

Vera havde inviteret Tommy med på turen, fordi hun håbede at overbevise ham om, at han slet ikke var død, men tværtimod **lyslevende**. Hun var uden tvivl den ældste og mest stabile staderholder i **Bitterbugtens Tivoli**, og hun følte en slags moderlig omsorg for alle sine kollegaer. Indtil videre havde hun dog meget begrænset succes med at lokke **SPØGELSET TOMMY** tilbage til de levendes land.

”Tommy, min ven,” begyndte Vera alvorligt. ”Du tror, du er et spøgelse, fordi du **arbejder** i et spøgelsestog. Ikke sandt? Og alle andre spøgelsestog, de bliver også **styret af spøgelser** eller hvad?” spurgte Vera.

”Korrekt!” Tommy gav hende ret igen.

”Så alle ånderne fra alle de mennesker, der nogensinde har levet og er døde siden tidernes begyndelse ... De arbejder alle sammen i spøgelsestog?” spurgte Vera og forsøgte at holde masken.

Tommy tav et øjeblik. ”**Vær nu ikke så fjollet**, de kan da ikke alle sammen være der. Det har noget med videnskab at gøre,” var hans ubehjælpelige svar.

Vera sukede og bestemte sig for at lade Tommy og hans **VRANGFORESTILLINGER** være i fred et øjeblik og nyde udsigten.

Det var tidlig tirsdag morgen, så der var stort set

ingen mennesker i tivoliet. Veras blik gled hen over stranden og den stille havnefront, hvor hun spottede en **ensom figur** i et cafévindue. En høj silhuet af en mand fjernede sin store hat og bøjede nakken en smule for at komme ind ad døren til caféen.

Caféen var **tom**. Det var ikke på grund af urets tidlige tidspunkt, der var en masse andre caféer i Bitterbugten, som alle havde uhyre travlt. Det var på grund af Eddike Suhr.

Eddike Suhr var **den bitreste dame** i Bitterbugten og muligvis i universet. Hun **hadede** alt, alle og næsten alting. Den eneste ting, hun ikke hadede, var **kaffe**. Eddike Suhr elskede **en superstærk** kaffe.

Hun **elskede** den bitre duft, og hun elskede den bitre smag. Faktisk så meget, at hun havde åbnet en café, der kun solgte kaffe, og givet den navnet **Eddikes bitre bønne**. Som cafénavn var det rimelig **ringe**. Navnet skræmte da også de fleste kunder væk, og resten stod hun selv for.

Så caféen var **altid tom**. Hvilket var, præcis sådan hun foretrak det.

Eddike Suhr havde travlt med at skule til sit eget **spejlbillede** i elkedlen, da døren gik op.

En høj mand med en stor hat i hånden trådte indendfor og sagde med en meget høflig, amerikansk accent: ”Godmorgen, frue. En **mocca-frappuccino-espresso-macchiato-latte** to go, tak.” Netop denne kunde havde en meget amerikansk accent, fordi han faktisk var amerikaner og altså ikke en skuespiller, og han besøgte Bitterbugten for første gang.

Eddike stirrede på ham. Hun **hadede** ham øjeblikkeligt. Hun hadede hans hat og hans højde, og den skøre måde han talte på, der lød **bla-bla-bla-agtigt**.

”Bvadr,” tænkte hun. Eddike dykkede ned bag disken og stak næsen i en stor, nyåbnet sæk med kaffebønner. Hun indåndede duften og fyldte lungerne med skøn bitterhed.

”Undskyld mig, frue?” sagde amerikaneren høfligt.

Åh, hvor hun dog afskyede ham. Eddike rejste sig, hævdede to håndfulde bønner over sit hoved og råbte:

”Det her er en kaffebar!”

Guy Walker, den amerikanske **ikke-skuespiller**, begyndte at fortryde sin beslutning om at smutte forbi caféen efter en kop kaffe på vej mod rådhuset. Han så på sit ur og bestemte sig for at gå igen. Han havde ikke tid til det her. Hvad end *det her* var. ”**Hav en god dag,**” sagde han endnu mere høfligt, da han gik.

”**Ud med dig!**” skreg Eddike Suhr efter ham.

Guy Walker gik til højre og strøg ned mod rådhuset, væk fra tivoliet og væk fra et **skænderi**, der netop var ved at bryde ud ved indgangen til molen.

